

derstøttelsen kan blive effektiv, helst en tvungen for alle, men eventuelt som en frivillig Forsikring, hvis man kunde finde en Form, hvorunder den kunde blive effektiv.

Endnu vil jeg kun tilføje, at ingen ved jo, hvad det foreliggende Lovforslag vil koste. Det hedder i Kommissionsbetænkningen, at det vil koste 15 Millioner, men det er soleklart, at den Sum langt fra kan slaa til nu. Den er udregnet efter de Priser, der eksisterede før Krigen. Men tager man den sidste Statistik, viser det sig, at Alderdomsunderstøttelsen alene er naaet op paa det Beløb, der her er Tale om. Man maa derfor i det mindste fordoble denne Sum, og saa er man alligevel kun paa Minimumstakster. Dem vil ingen eller kun ganske faa af de understøttede kunne leve af. Man maa derfor regne med, at Understøttelserne maa gaa et godt Stykke op over disse Minimumstakster. Vi kommer da maaske op paa 60 Millioner Kroner eller nærmere os muligt de 100 Millioner Kroner. Naar man ikke er Statistiker eller Matematiker, er man ikke i Stand til at danne sig en virkelig begrundet Mening om dette Bekostningsspørgsmaal. Kun det kan man vide — det behøver man kun at være Lægmand for at se —, at her er der Tale om meget store Summer, der skal udskrives af den danske Statskasse, og det undrede mig, at den højtærede Minister forleden, da han saa varmt sluttede sig til dette Lovforslag, ikke med et Ord antydede, hvor store Bekostninger det vilde medføre. Vi staar nemlig her overfor en saa stor Bunké Millioner, at det maatte synes at være paa sin Plads, om Ministeren havde givet en Antydning af, hvad han mente, Lovforslaget vilde koste, og hvor man skulde faa Pengene fra. Men den højtærede Minister synes ganske sorgløs at slutte sig til Lovforslaget, han nævnede ikke med et Ord Bekostningsspørgsmaalet, og det kan man dog ikke lade ude af Betragtning. Derfor er jeg meget tilfreds med, at Kommissionens Flertal har anvist Pengene, i alt Fald delvis. Naar man skal gennemføre denne Tanke paa en saadan Maade, at de forsikrede faar en Pension, de kan leve af, bliver det uafviselig nødvendigt, at den enkelte svarer en Forsikringspræmie, for ellers bliver Sagen finansielt uoverkommelig. Jeg er tilbøjelig til at mene, at vi nu har drejet Skatteskruen saa mange Gange om, at vi ikke ret vel vil kunne dreje den mere, uden at det bliver alt for føleligt. Skal man gennemføre denne Sag, vil det blive

nødvendigt alene af Hensyn til de finansielle Forhold, at den enkelte er med i dette det mægtigste Andelsforetagende, som endnu er paa tænkt i vort Land.

Selvfølgelig er det ikke min Mening, at vi, hvis vi gennemførte en tvungen Folkeforsikring, dermed havde løst det sociale Spørgsmaal. Det har jeg aldrig tænkt mig. Men jeg vil tro, at man havde gennemført et stort socialt økonomisk Foretagende, som gennem Tiderne vilde komme til at virke betryggende ikke alene for Samfundet, men ogsaa for dem, til hvis Gavn det i første Række var paa tænkt.

H. P. Hansen (Sorø Amts 3die Valgkreds): Under disse Dages Forhandlinger om det foreliggende Lovforslag har man ret udførligt dvælet ved Motiverne til Lovforslagets Fremsættelse og ligeledes talt om, hvad der var Aarsagen til, at man i sin Tid nedsatte Invaliditetskommissionen. Man har overfor vort Lovforslag sagt, at det var fremsat af Hensyn til Valget, at det var en valg-taktisk Manøvre, at vi havde til Hensigt paa denne Maade at samle flere Vælgere om vort Program, og man har om Kommissionens Nedsættelse sagt, at den udelukkende skete af Hensyn til Invaliderne. Begge disse Paastande er fuldstændig urigtige. Vort Lovforslag har været kendt i 3 Aar. Siden Kommissionen i 1914 afgav sin Betænkning, har det været klart for Befolkningen, at det, Socialdemokratiet vilde, var en Forbedring af Alderdomsunderstøttelsesloven og en Hjælp til de Folk, der mistede deres Arbejdsevne. Vi behøvede ikke at fremsætte Lovforslaget her for at kunne bruge det ved Valgkampen, thi vi har i sin Tid fremsat et saadant Forslag, og det foreliggende bygger i det væsentlige paa samme Principper som det Forslag, vort Medlem af Kommissionen havde udarbejdet.

Det ærede Medlem fra Vemming (Jensen-Sønderup) vilde gøre gældende, at naar det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) i 1901—02 fremsatte sit Lovforslag, var det af Hensyn til Invaliderne. Men dette passer ikke. Nej, naar det ærede Medlem fra Frederikshavn paa egne og flere Medlemmers Vegne fremdrog denne Sag, var det af Hensyn til de store Beløb, der medgik til Alderdomsunderstøttelserne. Naar man læser Forhandlingen fra 1901—02 igennem, kommer dette klart frem. Det ærede Medlem siger, at Loven ikke har virket, som man havde tænkt sig, og at man med stor Frygt maa